

lem Hr. Chr. Søgaaard siger, at efter dette Lovforslag forsvinder Præsten af Skoletilsynet. Hvis det ærede Medlem havde udtrykt sig korrekt, vilde han have sagt: Efter dette Lovforslag skal i Overensstemmelse med det Forslag, som Venstre har haft den Ære at fremsætte allerede for 13 Aar siden, Præsten forsvinde af Tilsynet. Det forekommer mig, at man saa tit hører Venstre tilegne sig Æren enten for de Lovforslag, der her bliver fremsat af den nuværende Regering eller som bliver gennemført, og derfor undrer det mig, at det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaaard ikke vil gøre Venstres Paternitet gældende til Forslaget om, at Præsten ikke mere skal være født Medlem af Skolekommissionen. Der er ogsaa adskillige Venstremænd, der endnu har Sæde i dette høje Ting, som allerede i 1912 har stemt for, at Præsten ikke skulde være født Medlem af Skolekommissionen. Jeg skal tillade mig at oplæse Navnene paa disse ærede Medlemmer, det er Hr. Klaus Berntsen, Hr. N. Neergaard, Hr. Søren Svendsen, Hr. Pinstруп, Hr. Brorsen, Hr. Slebsager, Hr. N. Johan Laursen, Hr. Martin Hansen, Hr. Vanggaard, Hr. N. P. Jensen, Hr. Moltesen, Hr. L. Kvist og Hr. Nørgaard. Altsaa, disse Medlemmer af Venstrepartiet har allerede en Gang her i dette høje Ting stemt for, at Præsten skal udgaa af Skolekommissionen, og af disse har de 3 Herrer i den store Skolekommission ganske ubetinget, det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaaard lidt betinget holdt paa, at Præsten skulde udgaa af Skolekommissionen som født Medlem. Jeg kan derfor umuligt tro, at der skulde kunne opstaa nogen Strid mellem Regeringen og Venstrepartiet paa dette Punkt.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Vesterager) havde en lidt lang Vej for at bevise Nødvendigheden af, at Præsten sad i Skolekommissionen. Det ærede Medlem udtalte, at vi havde jo Barnedaab, og af Hensyn til Barnedaaben havde vi Religionsundervisning, og af Hensyn til Religionsundervisningen maatte vi have Præstens Medlemsskab. Det ærede Medlem bebrejdede mig, at jeg ikke er kirkeinteresseret, og oplæste en Ytring herom, som jeg var kommet med i 1919 i Landstinget. Jeg kan ikke erkende, at det er nogen Pligt for Undervisningsministeren at være kirkeligt interesseret. Tidligere har Undervisningsministeriet og Kirkeministeriet været forenet, men de er jo blevet skilt, og saa tror jeg kun, det kan være min Pligt at være undervisningsindset, medens derimod ingen kan kræve af mig, at jeg skal være kirkeligsindet. For øvrigt har man jo

til Tider haft Undervisningsminister og Kirkeminister i een Person, om hvem man ganske sikkert ved, at den paagældende ikke var kirkeligsindet. Naar man derfor ikke har rejst dette Krav overfor dem, der *baade* var Kirkeminister og Undervisningsminister, tror jeg heller ikke, man kan rejse det overfor den, der kun er Undervisningsminister. Men jeg kan heller ikke erkende, at det ærede Medlems Bevisførelse har nogen Berettigelse, thi hvor Folk ønsker, at Præsten skal have Indflydelse paa Skolen, giver Lovforslaget dem jo fuld Frihed i saa Henseende. Det er Forældrene, der angiver Tonen, og navnlig efter det højstemte lyriske Foredrag om Forældrenes frie og ubegrænsede Ret til at raade over deres Børns baade aandelige og legemlige Velfærd, som vi hørte her i Gaar, kan man dog ikke komme og ville paatvinge Forældrene Præsten. Hvor Forældrene ønsker, at Præsten skal være tilsynsførende, har man Lov til at vælge ham, men at ville paatvinge Forældrene en Præst som Medlem af Skolekommissionen kan dog sikkert ikke — navnlig ikke efter de Frihedsbegreber, der her er hævdet — gennemføres. Jeg betragter det som givet, at Forhandlingerne vil ende med det samme Resultat, som Folketinget kom til allerede i 1912, nemlig at Præsten kommer ud af Skolekommissionen som født Medlem.

Venstre saa et andet Angreb paa Friheden i Ansættelsen af Amtsskolekonsulenter. Disse har jo haft en lang Historie, men jeg skal ikke komme ind paa den ved denne Lejlighed, thi med den enstemmige Vedtagelse af Indførelse af Amtsskolekonsulenter i Sønderjylland har jeg egentlig betragtet denne Strid som endt. I 1911 og 1912 var der stærk Debat om disse Amtsskolekonsulenter, da det første Lovforslag om Skoletilsyn var til Behandling her, og ved denne Lejlighed udtalte det ærede Medlem Hr. Moltesen, at efter hans Formening maa Skolerne „staa paa egne Ben og emancipere sig fra det Forhold, der blev fastslaaet i 1814“ — det er altsaa med Hensyn til det kirkelige Tilsyn; med Hensyn til det faglige Tilsyn, som Amtsskolekonsulenten skal udøve, udtalte det ærede Medlem Hr. Moltesen, at han vilde ønske, at man en Gang skulde forstaa, at et Tilsyn i og for sig ikke er af det onde, og at der maa være Metode og et vist System i det, noget, som Forældrene ikke kan give. Forældrene kan give meget, men den metodiske, den pædagogiske Side, den kunstneriske Side kan de ikke give. Og endelig udtalte det ærede Medlem Hr. Moltesen: